

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

KASEY MICHAELS

Hulljulge kaunitar

Kasey Michaels
A Reckless Beauty
2007

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2007 by Kathryn Seidick

© 2009 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M11202809
ISBN 978-9949-12-851-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Romney Marshi Becketid

Ainsley Becket (endine Geoffrey Baskin)

Becketite perekonna patriarh

Sündis Cornwallis, elas mõnda aega Kariibi mere piirkonnas,
enne kui naasis Inglismaale 1798.

Abikaasa: Isabella Becket, suri 1798

Üks laps: Cassandra Becket, sündis 1798

Ainsley Becketi kasulapsed nende lapsendamise järjekorras:

Chance Becket, sündis umbes 1781

Arvatavasti kõrtsipidaja ja tundmatu naisterahva laps
„A Gentleman by Any Other Name”

Courtland Becket, sündis umbes 1785

Päästeti Geoffrey Baskini poolt,
oli mitu aastat tumm.
„Becket’s Last Stand”

Spencer Becket, sündis umbes 1788

Arvatavasti surnud meremehe või piraadi laps
„A Most Unsuitable Groom” – „Kõige sobimatum peigmees”

Morgan Becket, sündis 1794

Tema prostituudist ema müüs ta tema sündimise päeval
Geoffrey Baskinile.
„The Dangerous Debutante”

Rian Becket, sündis umbes 1789
Vanemad tapeti piraatide rünnaku ajal
Kariibi mere saarel.
„The Return of the Prodigal”

Fanny Becket, sündis umbes 1795
Vanemad tapeti sama rünnaku ajal koos Riani vanematega.
„A Reckelss Beauty” – „Hulljulge kaunitar”

Eleanor Becket, sündis umbes 1792
Ainus mererünnakus ellujäänu
„Beware of Virtuous Women”

Joseph Charles Grollerile
Tere tulemast maailma, Joey!

Proloog

Märts 1815

Taas kord talle nii kaua keelatud Prantsusmaa pind. Pariis ootab!

Napoleon Bonaparte, jumala armust Prantsusmaa keiser, Itaalia kuningas jne, jne, peatub siin koos oma sõjaväega, mis koosneb vähem kui tuhandest Vana Kaardiväe liikmest, kes otsustasid temaga kauem kui aastaks Elbale pagendusse kaasa minna.

Hetk on käes. Ta astub silmitsi arvuliselt võrdsete kuninglike vägedega, mis on ilmunud kohale käsuga hävitada tema ise ja tema „röövljõuk“.

Bonaparte tuleb hobuse seljast maha ja astub edasi kümme täpset sammu tolmusel teel. Üksik kleenuke, väike mees kahe armee vahel. Relvastamata. Haavatav.

„Viienda väeosa sõdurid!“ hõikab ta väljakutsuvalt kuninglikele vägedele, hääel vaikses õhus kõlamas. „Kas te siis ei tunne mind? Kui teie seas on kas või üks mees, kes soovib tappa oma keisrit, siis astugu ta ette ja tehku seda. *Siin ma olen!*“

Hulljulge kaunitar

Ja nii julge liigutusega, et see vallandab pahakspaneva õhuahmimise mõlemal pool liini, tõmbab ta lahti oma rinda katva lihtsa halli mantli.

Pärast pinevat vaikust pääsevad kummaltki poolt valla hüüded. „*Vive l'Empereur! Vive l'Empereur!*”^{*}

Ühest tuhandest saab nüüd kaks tuhat. Bonaparte istub taas hobuse selga ja silmitseb ratsu seljast oma uut armeed ning tõuseb siis jalustes püsti.

Pühalikult, tummalt, osutab ta Pariisi poole.

Ja maailm väriseb...

---

^{*} Elagu keiser (pr k). (Tlk)

Esimene peatükk

Becket Hall, Romney Marsh

Pärast õhtusööki puhkas Ainsley Becket salongis oma lemmiktoolis, kuulates oma lapsi, kes rääkisid Bonaparte'i seiklustest, alates tema põgenemisest Elbalt mõni nädal tagasi.

Hommikusöögis, lõunasöögis, õhtusöögis ja vestluses ei paistnud kunagi olevat mingeid erinevusi. Mida Bonaparte teeb? Kuhu ta esimese rünnaku suunab? Kas liitlased loovutavad kogu juhtimise Raudsele Hertsoigile? Kas Wellington suudab lüüa meest, kellega ta, pange tähele, pole kunagi varem lahingus kohtunud?

Ainsley lasi oma lastele keskendudes üksikutel häälteil taustaks sulanduda.

Nii erinev seltskond, need tema kaheksa last; kellest seitse on südamelapsed, ja nüüd on nad kõik täiskasvanud, mõned neist läinud tema õnnistusel oma teed.

Morgan, praeguseks juba abikaasa ja ema, elas oma mehega Londoni lähedal mõisas, tema abikaasa Ethan Tanner, Aylesfordi krahv, töötas kahtlemata väga pikki tunde Sõjakontoris.

Chance, teadis Ainsley oma vanimalt pojalt nädal aega tagasi saadud kirjast, oli samuti tagasi tööl Sõjakontoris, kui kogu Inglismaa võttis end kokku vältimatuks kokkupõrkeks mehega, kes nende arvates oli olnud võidetud.

Ainsley rüüpas sõõmu oma konjakiklaasist, olles isekalt rahul, et need kaks meest olid leidnud võimaluse teenida krooni, minemata seejuures lahingusse, ja heitis vargse pilgu oma pojale Spencerile, kes hüpitab põlvel oma väikest poega Williamit, samal ajal kui Mariah Becket naeratas neile mõlemale.

Kas Spencer oleks valmis lahkuma oma väikese perekonna juurest ja minema uuesti sõtta? Ainsley kavatses vaikselt vestelda poisiga, kes oli Ameerikas piisavalt ohverdanud ning pidi mõtlema eelkõige oma naisele, pojale ja teisele lapsele, keda Mariah praegu kandis.

Eleanor ja tema abikaasa Jack istusid kõrvuti kamina ääres, naise sülle oli kuhjatud pakk Pariisi ajalehti, mille Ainsley oli tema tavalisel salalikul ja leidlikul viisil hankinud. Tal polnud ikka veel last, keda süles hoida, ning suurema osa ajast suutis ta oma kurvastust selle üle varjata, kuid Ainsley teada pures see siiski tema vanima tütre südant.

Callie, noorim laps ja ainus, kes oli sündinud Ainsleyle ja tema kadunud Isabellale, jätkas venna Courtlandiga vaidlust viimase väite üle, et vend peaks ostma ohvitserikoha armees, mida Wellington kiiresti moodustas, et Prantsuse keisrile vastu astuda nüüd, mil enamik välivägesid oli saadetud võitlema ameeriklaste vastu. Nüüsgustel asjaoludel ületaksid välismaised väeosad Englise omad kaks ühele.

Alati tugev Courtland, Becketite kalju, uskus kindlalt kohustusse.

Callie aga uskus kogu oma seitsmeteistkümneaastase kindlusega, et Courtland kuulub talle.

„Teil Jackiga on juba piisavalt kohustusi, Court,” sõnas Ainsley nüüd vaikselt, avaldades oma seisukohta, rõhutamata liigselt rolle, mida kaks meest mängisid, aidates kohalikke salakaubavedajaid, ning Courtland noogutas tõrksalt, kuid nõusolevalt.

„Ma tean, söör, kuid usun, et teie ja Jacko olete endiselt üsna võimekad ning suudate meie äraolekul Becket Halli majandada. Pealegi saame Jupatsi tarasse aetud ja puuri pandud juba mõne kuu, kui mitte nädalaga.”

Callie, alati terav, teravam kui enamik naisterahvaid olema kasvatati, lausus: „Puuri, ütled sa, Court? Ma arvan – paranda mind, kui ma eksin, papa – et see oli marssal Ney, kes lubas nüüdseks kukutatud kuningas Louis’le, et ta toob Bonaparte’i talle raudpuuris ja asetab ta Louis’ trooni ette.”

Ta saatis Courtile muige. „Kas see on sama raudpuur, ah, Courtland? Eriti nüüd, kui Ney istub taas padjal Bonaparte’i jalge ees, lakkudes vabandavalt tema saapaid?”

Mariah Becket naeris, võttes väikese Williami oma abikaasalt ja tõstes poisi endale sülle. „Selles suhtes on tal õigus, Court. Teie, mehed. Liiga palju suurustamist, liiga palju lubadusi. Spencer? Näeme ülakorrusel ja ma virutan sulle raamatuga vastu pead, kui sa julged kas või vihjatagi, et üritad taas trummile järgneda.”

Kõik ootasid, kuni Mariah salongist lahkus, enne kui pahvatasid Spenceri arvel naerma.

„Hästi ja kindlalt põllepaelte külge seotud, oled ju, vana semu?” küsis Jack Eastwood, teenides ära kõneka pilgu oma elu armastuselt.

Morgan või Mariah oleksid andnud talle terava müksu ribidesse, kuid väikesel daamilikul Eleanoril piisas vaid sellest, et saata siiras pilk oma ilmekatest silmadest, ja Jack alistus, pomisedes vaikselt: „Vabandust, Spence.”

„Kõik on korras,” ütles Spencer, astus jookide laua juurde ja valas endale klaasitäie veini. „Ma tean küll, et ma ei saa minna. Ja teie kaks ei saa ka, mitte siis, kui Must Vaim peab regulaarselt välja sõitma, ja kindlasti mitte siis, kui me ikka veel ei tea, kus meie vana sõber Edmund Beales võib järgmisel korral oma nägu näidata – ja teie omad ära tunda. Mis siis, kui ta tegutseb samamoodi nagu Talleyrand ja on ühendanud nüüd oma saatuse liitlastega, jättes Bonaparte'i maha pärast läbikukkunud katset teda eelmise aasta augustis Elbalt vabastada? Bonaparte ei pruugi seda meest praegu just kuigivõrd armastada, kas teate.”

Edmund Bealesi mainimise peale jäi toas mõneks hetkeks vaikseks ning Ainsley kandus, nagu alati, ajas tagasi, meenutades päevi, mil pidas Edmundit oma parimaks sõbraks ja partneriks. Enne seda, kui Edmund ta reetis. Enne seda, kui Isabella suri Edmundi käe läbi. Enne veresauna tollel saarel, mis oli toonud nad kõik seitseteist aastat tagasi Inglismaale ja Romney Marshi kaitsvasse eraldatusse. Enne kui nad said teada, et Edmund on ikka veel elus ning on võtnud Machiavelli hullumeelse geeniuse õpetused südamesse ja usub, et ta on määratud kontrollima poole maailma saatust. Enne kui... enne kui... enne kui...

„See on tõsi,” ütles Callie, katkestades vaikuse, sest nägi varje isa silmades ja tahtis, et need kaoksid. „Beales ei tohi kedagi teist näha, sest ühel või teisel ajal võib ta olla näinud teie kõigi nägusid. Nii et rahune, papa, keegi ei torma sõtta. Peale Riani, muidugi,” lisas ta, kulmukortsutus rikkumas kaunist nägu, kui ta mõtles ühele päevale mõni nädal tagasi, kui Rian oli jätnud hüvasti ning

ratsutanud minema innukusega, mida ta ei suutnud kuigi hästi varjata, ohvitserikoht taskus.

„Meie vennal on nii kuradima kange ind mängida kangelast, sel lollpeal,” lausus Spencer pead vangutades. „Me võime ainult loota, et ta jääb pikemaks ajaks Belgiasse ega astugi eales Prantsusmaa pinnale.”

„Aamen selle peale, Spencer. Mul on ikka veel raske uskuda, et prantslased Bonaparte'i nii hästi vastu võtsid, kui olid ta kõigest aasta tagasi ära neednud,” ütles Eleanor, sirvides ajalehti, mida ta süles hoidis. „Te ainult vaadake neid, heldus küll. Las ma loen teile ette artiklite pealkirjad, mis on ilmunud viimaste nädalate jooksul Moniteur'is, mis on keisrile nii truu. Kallis, aita mind, enne kui need kõik põrandale libisevad.”

Ta ulatas mõned lehed Jackile, kellel palus kõigepealt kõige vanema ette lugeda.

„Teen seda rõõmuga. Ahaa, siin see ongi. „Korsika libahunt maabus Cannes'is.””

„Jah, *libahunt*,” lausus Eleanor. „Ja nüüd tuleb järgmine, kõigest mõni päev hiljem. „Tiiger ilmus kurusse, väed saadeti tema vastu, nurjatu seikleja lõpetas oma karjääri mägedes.” Nad ütlesid, et ta on tapetud, heldus küll.”

Jack võttis kätte järgmise lehe. „Ja pidid omaenda sõnu sööma. „Tegelikult on pörguline tänu reetmisele jõudnud juba Grenoble'isse.””

Eleanor jätkas hilisema artikli pealkirjaga: „„Türann on jõudnud Lyoni, kus õudus halvas kõik vastupanukatsed.” Aga, papa, kas sinu volinikud Prantsusmaal ei öelnud sulle juba, et Bonaparte'i tervitati rõõmuhõisete ja lillekimpudega?”